

וידוי נדיר שכתב דני כץ, אישהתיאטרון הנאשם באונס. הוא מספר בפרטי פרטים על מעשיו ועל הרגשתו בעת ביצועם, ובעת שבירתו בחקירה

ה מחברת ענת הכרס נקראת כני שימה עצורה. זהו מיטמך נדיר ככנותו ובחשיפתו. דני כץ, 37, איש תפאורה בתיאטרון. מספר שם על קור תותיו מרגע מעצרו בחשד לאונס ועד לסיום חקירתו. לאחר שהתוודה במיסר פר רב של מעשי אונס ונסיונות לאונס. הוא מדבר על פגישתו הראשונה עם ביתה המעצר ויושבויו. על החוקרים ודרר כיהחקירה.

דני כץ הוא גבר נאה, נשוי ואב לשתי בנות קטנות. הוא נעצר בתחילת ספטמבר בשנה שעברה, בשעות הלילה. כחבר בתל-אביב. הוא טען לפני החוקרים כי הוא מציץ חולני. המקבל את סיפוקו כאשר הוא מביט בנשים מתפשטות ומואון. הוא הכחיש כל קשר לאונס או נסיון לאונס.

20 יום שב דני כץ במעצר ועמד בהכחשותיו. במחברת הוא מספר על שבירתו הנפשית ועל הצורך שלו להתוודות. הוא מדבר על המצפון ש"הציק לו. ועל הבושה שגרמו לו מעשיו. לבסוף התוודה לפני החוקרים ושיחזר לפנים את כל המיקרים.

זמן קצר לאחר שסיפר את כל הרבי רים הללו לחוקריה המישטרה, התחרט. הוא החליף את עורכת-דינו הראשונה,

תי מהחצר רואות עיניי צמד בלשים בלבוש אורחי, ממש עליי, הם שאלו: "מה מעשיך?" ואני, שעולמי חרב עליי, סיפרתי מייד את כוונתי בעת ההצעות. מייד, ללא שאלות, שלף אחד מן השניים ווגיאיקים ושם אותם על ידי. השוטרים צילצלו ברלת ויצאה בעלת הדירה, בחורה לא נאה במיוחד. השוטרים שאלו שאלות, אם חסר משהו בי בית, אם הרגישה שמישהו עוקב אחריה. לאחר השאלות והחיפושים לקחו אותי לתחנת-המישטרה. שם ישבתי ככול בידי עד שעה 4. כשי שוטר צמוד אליי.

"לתלוש לך את הזין!"

אז חזרו כמה שוטרים ממישטרת בוקר, והם הכניסו אותי לאחד החדרים. מפקד החוליה הוציא קלסטרון ואמר: "הנה, תפסנו את המאניאק!" שאלו אותי שאלות, שחזרו על עצי מן ללא הפוגה, כשביניהן שוב משתר בכת המילה: "אתה מאניאק, מודיין, צריך לתלוש לך את הביצים ולחתוך לך את הזין!" לאחר שעה קלה, שבה שמעתי את

מזה שבוע שנים לערך, יש בי הנטיה להציץ לבתינו של צעירות או זוגות, ובזמן שהייתי רואה אותן מתפשטות הייתי מאונן ומסתלק מן המקום. החקירות המשיכו בקצב מהיר, כאשר מדי פעם מתחלפים החוקרים ביניהם. זה היה ביום השני למעצרי, כאשר בשעות הערב החזירו אותי לאבו-כביר והכניסו אותי לחדר-בידוד. היו אותי בחדר עוד שני עצירים, אחד עצור על התפרצויות ושימוש בסמים קשים, והשני היה עצור על נסיון סיוע לרצח הילד בקולנוע דן בתל-אביב. פה התחילה התורה של לימוד מערכת בתי-המעצר.

מהר מאוד למרתי, עקב שאלות ששאלתי ללא הפוגה, בעניינים שונים. אבל באותו יום למרתי איך מכינים קפה שחור בחדר שאין בו דבר. לבחור רים בחדר היתה קופסת-שימורים ריקה, שאינני יודע כיצד הניעה, אבל הכל מגיע אם צריכים. בעזרת קופסת השימורים ועיתון מגולגל מכינים קפה. תולים את הקופסה על ברו המיקף וחתך עם חוט, שמרטיבים אותו. מרלי-קים את גליל הנייר מתחת לקופסה וכן מפליחים להביא את הקפה לר-תיחה.

אחרת. למיסדר-היהויה הביאו השוטרים שיכעה ערכים שמצאו בדיונגוף, כרי שיעמדו איתי למיסדר-היהויה. לפי דבי ריה של עורכת-הדין שלי, שעמדה ליד הנערה והאזינה לכל ציוץ שלה, היא אמרה שהיא חושבת שזה אני, והצביעה עליי דרך חלון אטום מצד אחד ושקוף מצד שני.

המיסדר נגמר, ואני — מעצם ההפי תעה — פרצתי בככי היסטרי, שלא יכולתי לשלוט עליו, בכי שעלה וגאה בקצב חזק מתוך החוזה שלי. לקח לי כחצי השעה להירגע, ועדיין ישבתי בפנית החדר וייבבתי כחשאי, כשכל עולמי חרב עליי.

בשעה מאוחרת יותר המשיכו לחד קור אותי, ואני בשלי. שאלו אותי אם אני מוכן לעמוד לעוד מיסדר-היהויה, ומובן שלכן סירבתי. שאלו אותי אם אני מוכן לתת דגימת דם ורוק, ואמרתי שאני מוכן לכל דבר.

החוקרים האשימו אותי באונס הנערה מרמת-גן, ואני לא זכרתי מה עשיתי באותו ערב. או התחילו חוקריי לרענן מטע את זיכרוני. הם הזכירו לי כי זה היה הזמן שבו חזרה ידידתי מתיחשפה ארוכה, וזה היה אמור להיות תאריך יום-ההולדת של בנה הקטן.

גילמתי את התפקיד הראשי. נתון זה עשה לי צניטה בלב, אבל הצלחתי לשמור על קור-רוח. וכך נמשכה החקירה מתיק אחד למישנהו שעות ארוכות. בסוף היום נאמר לי, כי למחרת צפוי לי מיסדר-היהויה נוסף. הסכמתי, למרות שהיו לי חששות בגלל מיסדר-היהויה הראשון, שבו לא הייתי מעורב, ובכל זאת הביטתי בי הנערה ואמרתי: "אני חושבת שזה הוא!"

יום חמישי, 4.9.86. שוב התחיל יום חקירות שיגרתי. במשך היום התלור צצתי קצת עם השוטרים, והרגשתי שעל חלק מהם אפילו התחבכתי. קפה ארוחת-צהריים, עד שהגיע המועד למיסדר-היהויה.

במיסדר זה גפנתי כמה חברים, שביקשתי שיבאו לעמוד איתי. הפני שה היתה נרגשת, והם ניסו לחזק את רוחי. במיסדר זה לא היה זיהוי כלל. נפרדתי מחבריי ודיברתי קצת עם עורכת-הדין שלי, כרמלה, שגם היא לא ידעה את האמת, ולא חשבה לרנע לפני הרברים הם אחרת. היא אמרה לי כי נתראה מחר בבית-המישפט, מפני שנגמרו חמשת הימים שהושפט נתן לי.

שוב נסיעה בחורה לבית-המעצר כרמלה חנוך, ופנה לעורך-הדין מנחם רובינשטיין. מאחר שהכחיש את כל הודאותיו וטען כי נלקחו ממנו בלחץ ובפיתוי, יעץ לו הסניגור להתמשש בזכות השתיקה ולא למסור כל מידע נוסף למישטרה.

אנאמוניה של אונס

גם בבית-המישפט המשיך כץ לכ-פור בהודאות. סניגורו טען בכישרון רב כי ההודאות הוצאו ממנו שלא כדין, וביקש מבית-המישפט לפסול אותן. אולם לאחר טיעונו של התובע, אברהם טל, ועדותו של הנאשם בקיפאט הוואט, החליטו השופטים לקבל את ההודאות.

המתלוננות העידו כבר, וגם המהד ברת והודאותיו של כץ נמסרו לבית-המישפט. העולם הזה מביא בזה חלק גדול מהמחברת המקורית. כתבהיר המקורי לוקה בשגיאות-כתיב קשות, שתוקנו בעריכה.

להלן כתבהיר:
ראשיתה של דרך יסוריי במעצר וחקירות ביום שני, 1.9.86. בשעה 12.15 נעצתי כאשר אני מצויץ לדירת בחורה, בזמן שיצאתי מעבודתי באחד ממקומות הבילוי בתל-אביב. הייתי בדרכי הביתה, ונהתי ברכב שלי. ראיתי לפתע בחורה הולכת לבדה על המידרכה, ושוב הביוק איהו סוויץ' כמוחי והחלטתי, כמנהגי מימים יממה, לראות שוב גוף של אשה בשלבי התפשטות, כדי לספק איזשהו יצר שאינו בריכוז, כנראה.

בזמן שעצרתי את מכוניתי בצד, הספקתי לראות לאיו סימטה היא נכנסת, וכמו כן ראיתי, מקצה השביל, לאיזה חצר היא נכנסה. הלכתי באותו כיוון, ונכנסתי לחצר הבית במטרה אחת ויחידה — כדי להציץ. כל זאת תחת אותו קול, שלחש לי בראשי: "לך בעיקבותיה, הסתכל דרך התריס, הפך של מיכנסיים והתחל לאונן בקצב ההתפשטות".

אבל למזלי המר אותה בחורה לא התפשטה, ואני הלכתי מימין לבית ומשמאל לבית, ולבסוף נרחק אותו יצר, והחלטתי לחזור הביתה. אך בצאי

למחרת לקחו אותי שוב לחקירות. בימים הראשונים דיברו איתי בעיקר על אונס שבוצע כרמת-גן, ליד מועצת-הפועלים, באוגוסט. ועל פי תיאורה של נערה בת 17, שנאסרה, נעצרתי ונח-רתי במעשה-האונס. החקירות נמשכו כן בקצב מלא, ואני, אחרי היום הראשון למעצרי, ביקשתי שיקחו לי את ער-רכתי-דין כרמלה חנוך, שהכרתי אי-שית כמה שנים.

באותו היום, בערב, עשו לי את מיס-דר-היהויה הראשון, וזו היתה טעותי הר-ראשונה. הייתי בטוח שהנערה לא תוזה אותי, מאחר שלא אני הוא שעשיתי את המעשה. אבל הגורל חשב

יורדתי נחקרה גם היא, והיא אמרה שבאותו יום לא יצאתי מכיתה עד למ"חרת בצהריים. אבל כנראה ששיטות-החקירה עם ידידתי היו קצת קשות, ולדרכי החוקרים היא שיקרה בכמכי נת-אמת, והם החליטו ללחוץ עליי באמצעותה, ולאחר יום עצרו גם אותה. אבל עורכת-הדין שלי הצליחה לשחרר אותה כעבור 12 שעות.

כאשר החזירו אותי בלילה לתא, פגשתי שם בחור שהכרתי אצל ידידתי לפני כמה שנים, ועוד שני בחורים. בזמן שאתה יושב סגור, טובה כל חברה. למרתי לחבב אנשים אלה מה מאוד. ואז הזמן חלף לו איכשהו יותר מהר.

יום רביעי, 3.9.86. לקחו אותי מ"בית-המעצר בצהריים, לחקירה ארוכה מאוד. באותו יום בא אליי מפקד יהודה כהן, שהוא אדם חיובי מאוד ונראה לי אדם יסודי מאוד, שעושה מלאכתו באי-מונה.

אני מרגיש, כי למרות שהוא איש-מישטרה קשוח, פועם בתוכו לב אנושי. גם בחקירה הרגשתי שצדתי את עיניו, למרות מה שעשיתי, וכנ"ל לגבי רוב אנשי מחלקת הימ"ר (היחידה המרכזית).

במשך הימים הראשונים של החקירי רה הצלחתי לרכוש את ליבם של לא מעט אנשים העוברים על התיק שלי, והרגשתי האישית שאפילו חלק מהם חיבבני דבר, ולא היו מוכנים להאמין שאכן עשיתי את המעשים המיוחסים לי.

איימתי להתאבד!
באותו יום לקח מפקד יהודה כהן 10 או 12 תיקים על מעשי-אונס, מעשים מגונים, ונסיונות לאונס. ישבנו יחד כמה שעות טובות, כשהוא שואל ואני עונה, ומנסה להיעזר ביומנים שלי.

ככל שחלפו התיקים, גברה תיקויות שהם לא יצליחו להגיע אליי. אבל מכין מיכלול התיקים, היה תיק אחד שבו

כרמלה חנוך, ופנה לעורך-הדין מנחם רובינשטיין. מאחר שהכחיש את כל הודאותיו וטען כי נלקחו ממנו בלחץ ובפיתוי, יעץ לו הסניגור להתמשש בזכות השתיקה ולא למסור כל מידע נוסף למישטרה.

אשת-נאשם איריס כין (באמצע) בבית-המישפט השדון הקטן שבתוכי, שקוראים לו מצפון